

روز قدس فریادی که جهان را خواهد لرزاند

روز قدس امسال، تنها یک راهپیمایی نیست. این، یک فراندوم جهانی است.

روز قدس امسال، تنها یک راهپیمایی نیست. این، یک فراندوم جهانی است. هر قدمی که در این مسیر برداشته شود، هر فریادی که سر داده شود، هر پلاکاردی که بالا رود، یک رأی علیه رژیم صهیونیستی است.

خبرگزاری مهر، دین و اندیشه، سهیلا کثیر: ماه رمضان، ماه تزکیه است؛ ماهی که روزها انسان با عطش، صبر آزموده می شود و شب ها در روشنی دعا و نیایش فرو می رود. اما امسال، رمضان راوی قصه ای متفاوت است. امسال، قلب های ما نه فقط از عطش روزه داری، بلکه از زخمی که بر پیکره مقاومت نشسته، می تپد. ما به روز قدسی رسیده ایم که در آن دیگر صدای سید حسن نصرالله را نخواهیم شنید. اما آیا این سکوت به معنای پایان راه است؟ نه! این بذر که در دل ما کاشته شده، هرگز نخواهد مرد. او در کلماتش، در وصیت نانوشته اش، در هر پرچمی که بر دوش جوانان مقاومت به اهتزاز درمی آید، زنده است.

ماه رمضان، ماه نزول کتابی که با «اقرأ» آغاز شد، حالا به واپسین جمعه خود می رسد؛ روزی که دیگر فقط یک مناسبت تقویمی نیست، بلکه مانیفست یک امت است. روز قدس، روزی که امام خمینی (ره) آن را «روز حیات اسلام» نامید، امسال در حالی از راه می رسد که فلسطین هنوز در آتش می سوزد. اما این بار، جرقه های این آتش، جهانی را بیدار کرده است.

رمضان، قدس و تکلیف امت

در شرایطی که بسیاری امید داشتند که آتش بس، حداقل اندکی از رنج های مردم فلسطین بکاهد، رژیم صهیونیستی بار دیگر ماهیت واقعی خود را نشان داد. در هفته های اخیر، این رژیم با نقض آتش بس، یکی از آخرین مراکز درمانی فعال در جنوب غزه، بیمارستانی که بخش فوریت های پزشکی را در خود جای داده بود، بمباران کرد. این حمله، نه تنها یک اقدام جنایتکارانه، بلکه یک بیانیه آشکار بود: اسرائیل برای نسل کشی فلسطینیان، هیچ حد و مرزی نمی شناسد.

در این شرایط، جامعه جهانی چه کرد؟ سازمان های بین المللی، جز ابراز «نگرانی عمیق»، چه اقدام عملی انجام دادند؟ این همان نقطه ای است که مظلومیت فلسطین، بیش از پیش آشکار می شود. وقتی که مجروحان، آخرین پناهگاه خود را هم از دست می دهند، آیا باز هم کسی می تواند از «حق اسرائیل برای دفاع از خود» سخن بگوید.

این رمضان، فلسطین از همیشه زخمی تر است. غزه دیگر تنها نام یک جغرافیا نیست، بلکه نام یک زخم کهنه است که این بار، جگر امت اسلامی را می سوزاند. کودکانی که بی پناه، بی دارو، بی آب، میان ویرانه ها قدم برمی دارند، اما هنوز سرود مقاومت را زمزمه می کنند. مادرانی که فرزندان شان را با دستان خود به خاک سپردند، اما هنوز در چشم های شان چیزی خاموش نشده است. مردانی که خانه های شان را از دست دادند، اما ایمان شان را نه. فلسطین، مظلوم است، زخمی است، خسته است، اما پایدار است. و این ایستادگی، دلیلی جز آن عهد ازلی ندارد: لن نرکع إلا لله!

ماه رمضان، ماهی که «ليلة القدر» را در خود جای داده، دو سال اخیر در سایه ی جنگی بی سابقه برای فلسطینیان گذشت. غزه، که دروازه ی مقاومت است، حالا زیر آوار است. هزاران کودک، مادر و پدر در سکوت رسانه های غربی به شهادت رسیدند. اما اگر گمان می کردند که فلسطین در سکوت دفن می شود، سخت در اشتباه بودند. امسال روز قدس، دیگر فقط برای جهان اسلام نیست؛ امسال قدس، خون تازه ای در رگ های آزادی خواهان جهان جاری کرده است.

فلسطین؛ سرزمین زخمی اما ایستاده

درست است که فلسطین در دو سال اخیر تحت شدیدترین حملات تاریخ خود قرار گرفت، اما هیچ کس نمی تواند انکار کند که مردم این سرزمین همچنان ایستاده اند. آن ها اگرچه این روزها امکاناتی برای دفاع از خود ندارند، اما با خون خود، صفحه ی تاریخ را نوشتند. کودکانی که پدران شان را از دست دادند، زنانی که زیر آوار فریاد «یا الله» سر دادند، پیرمردهایی که تنها سلاح شان، کلید خانه هایی بود که هرگز به آن بازنگشتند. اما آیا این پایان فلسطین است؟ هرگز.

این سرزمین هنوز زنده است!

آن‌ها که فکر می‌کردند با ترور پرچم‌داران جبهه مقاومت، سید حسن نصرالله، اسماعیل هنیه، یحیی سنوار، محور مقاومت از هم فرو می‌پاشد، حالا شاهد چیزی هستند که تصورش را نمی‌کردند. فلسطین امروز تنها نیست و این، بزرگ‌ترین پیروزی برای جبهه‌ی مقاومت است.

ایران؛ حامی مظلومان، خار چشم مستکبران

این روزها، نام ایران بیش از همیشه در صحنه مقاومت طنین انداز شده است. ایران، دیگر نه فقط یک پشتیبان، بلکه یک کنشگر مستقیم در این میدان است.

جمهوری اسلامی ایران نشان داد که نه تنها تماشاگر نیست، بلکه تعیین‌کننده‌ی معادلات است. برای نخستین بار، معادله‌ی وحشت تغییر کرد. تل‌آویو، که همیشه به «امنیت» خود می‌بالید، در شوک حملات ایران فرو رفت.

در این معادله، ایران نه فقط یک حامی، بلکه ستون خیمه مقاومت است. وقتی که فلسطین زیر بار موشک و بمباران له شد، این ایران بود که در عملیات‌های «وعده صادق» نشان داد که تنها نظاره‌گر نخواهد ماند. این ایران بود که فریاد کشید: اگر قدس تنها بماند، ما تنها نخواهیم گذاشت. دشمن این را فهمیده است و به همین دلیل، تمام توانش را بر قطع این رگ حیاتی متمرکز کرده است. اما مگر می‌شود نخل‌های استوار را با طوفان از ریشه کند؟

لبنان؛ مکتبی که شهید نصرالله در قلب‌ها بنا کرد

سید حسن نصرالله دیگر نیست. اما آیا مقاومت بدون او متوقف شده است؟ یا شاید، خون او و هم‌زمانش، عهدی تازه در دل‌های ما رقم زده است؟

دشمن می‌پنداشت که با حذف فرماندهان، مسیر مقاومت را متوقف خواهد کرد. اما آنچه در روزهای اخیر دیدیم، چیز دیگری بود. در هر نگاه پر از خشم و اشک مادران فلسطینی، در هر مشت گره‌کرده‌ی جوانان لبنانی، در هر شعاری که در کوچه‌های یمن طنین انداز شد، پیام روشنی بود: این راه، نه به نام یک فرد، بلکه به نام یک آرمان ادامه دارد.

اگرچه امسال روز قدس را بدون سخنرانی سید حسن نصرالله برگزار می‌کنیم، اما حقیقت این است که او، سال‌ها پیش سخنرانی‌نهایی خود را انجام داده بود؛ سخنرانی‌ای که در قلب هر آزاده‌ای حک شد. او به ما آموخت که پیروزی، نه یک احتمال، بلکه یک وعده‌ی الهی است. اسرائیل، از مردی که جز حقیقت نگفت، چنان در هراس بود که در نهایت، دست به دامن ترور شد. اما چه کسی می‌تواند نور را خاموش کند؟

او شهید شد، اما مکتبش زنده است و این همان چیزی است که دشمنان نمی‌توانند درک کنند. برای هر نصراللهی که می‌رود، هزاران نصرالله دیگر برمی‌خیزند.

خروش جهانی؛ از غزه تا پایتخت‌های غربی

یکی از تفاوت‌های امسال، این است که دیگر اعتراض‌ها به قتل عام فلسطینیان محدود به خیابان‌های تهران، بیروت یا بغداد نیست. در لندن، نیویورک، پاریس و برلین، ده‌ها هزار نفر فریاد زدند: «اسرائیل، یک رژیم آپارتاید است!»

مردم جهان بیدار شده‌اند. دیگر دروغ‌های رسانه‌ای کار نمی‌کند. دیگر نمی‌توان با برچسب «تروریست»، صدای کودکان غزه را خاموش کرد. نسل جدید، حقیقت را دیده است و این، کابوس اصلی صهیونیسم است.

روز قدس ۱۴۰۴؛ حضوری که تاریخ را می‌نویسد

و حال، ما مانده ایم و این راه. ما مانده ایم و این پرچم. امسال، روز قدس دیگر یک شعار نیست، یک رژه معمولی نیست، یک مراسم تکراری نیست. این بار، روز قدس یک بیعت است، یک تعهد است، یک اعلان جنگ است. این بار، مردم به خیابان‌ها می‌آیند، نه فقط برای محکوم کردن یک رژیم، بلکه برای اعلام آمادگی. این بار، این خیابان‌ها، تنها معبری برای فریادها نیستند، بلکه جاده‌هایی هستند که به قدس ختم خواهند شد

روز قدس امسال، تنها یک راهپیمایی نیست. این، یک فراندوم جهانی است. هر قدمی که در این مسیر برداشته شود، هر فریادی که سر داده شود، هر پلاکاردی که بالا رود، یک رأی علیه رژیم صهیونیستی است. فجر نزدیک است.